

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.

Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

P o l e t j e.

Kadàr v gorici trs cvetè,
Ve kleti hladni vino vre,
Na gorah plámti žarni kres
Na polji pa kresnic je ples,
Žoltí na njivi polni klas
Na skali greje se modras;
Kadar zavlada hud sopar,
Nas muha pika in komar,
Ko Andjelov se išče prah,
Za vso skakázen pristni strah;
Ko v mesecih brez črke R,
Rak boljši je, ko srakoper,
Ko limonada in sifon
Izvabljata nam „božji lon“,
Ko se prodaje sladoléd,
Na shodih pa medíca, med,
Ko solnčnik je potrebna stvar
In senca vsaka blažen dar,
Kadar metuljev pestri roj
Obseva solnce vroči soj,
Oživlja vsaka se kopél
In hoteljé je vsak vesel;
Ko plazi po goráh turist
Kadar vzduh je svež in čist,
Ko je komarjev, bolh in muh,
Studenec in vodnjak pa suh;
Ko kosa seče trave rod
In srpek brusi se povsod,
Ob vodi kačji pa pastir
Se suče, leta, v isti tir,
Nam s čela kaplja teški znoj
Ter nam talí odvišni loj;
Kadar na trati vrh planin
Govedo pase gorski sin,
Ko junij, julij je, avgust
In „vino pij, a b . . . pust“,

Kadar pripeka solnce žar
A v Šiški kolje se komár,
Ko v Dravljah se časti Sv. Rok,
Na Bledu shod je na otok,
Ko slednje se vasi patrón
Pri nas časti, le ne Otón
Slovensk, ker ga ne znaje kmet,
Čeravno je prav močno svét;
Ko Pavla meč in Petra ključ,
V nebesa kažeta nam luč,
Pretí nam blisk, bobneva grom,
Da stresa se nebeški dom,
Praznuje Jakopa se god
In Anic polno je vserod,
Ko sredi ljubih „šmarnih maš“,
Se brumno moli „Očenaš“,
Ko pórcijunkule nam dan
S čebulo, česnom je obdan;
Ko roma se na božjo pot
Ne le ljudém, Bogu na pot,
Obljuden je vsak drevored,
Gizdavost zad, gizdavost spred,
Ko nove maše se pojó,
Kinín pa zdravi groznico,
Neso čebele v ajdo past,
A polh začne raditi mást;
Ko se praznuje sveti Vid,
In „skozi noč že dan se vid“,
Mej žitom cvete živi mak
Vesel iz šol hiti dijak, —
Takrat poletni pravi čas,
Takrat prirode polni kras,
Takrat poberi vso modrost
Iz mesta beži na prostost,
Naravi vrz' se v naročaj,
A ona novih sil ti daj!

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

(Dalje.)

Drugi dodatek.

Kaj ugodno upliva na zdravje človeško spanje. Pravo ima dr. Mahnič, ki pravi: Vzemite človeku spanje in sanje in on je najnesrečnejša stvar. To je jedina zlata resnica, ki je prišla iz njegovih svetih ust.

Spanje delimo v tri dobe: predporodno spanje, spanje v dobi življenja in večno spanje.

Prijetno je spanje vseh treh dob, toda najprijetneje zadnje — večno. Vender se boji vsak zadnjega spanja in to radi tega, ker ne vemo, kaj bomo sanjali. Kako je hudo kadar sanjam, da me h . . . č z vilami bôde, ali pa v zaboj tlači. Mogoče, da je večno spanje brez sanj in to je najbolje. Srečen je isti, ki že na tem svetu prespi polovico življenja; prvič je v prid njemu in drugič ljudem, ker v istem času ne more delati škode z jezikom. Škoda da goriški Mahač ne prespi vsaj dveh tretjin življenja svojega.

Zeló nevarno spanje je za iste, ki so mesečni. Ponočni sprehodi po strehi in dimnikih so kaj nevarni. Da je „mesečen“, reče se radi tega, ker se to ponavlja slednji mesec.

Dolgo spanje je škodljivo. Kdor spi na dan 25 ur je dovolj. Spanje bodi mirno. Upitje otrok po noči in smrčanje žene jako moti. Da se tega ne sliši po noči, mora se vsak zvečer omamiti z 10—12 vrčki pive, otrokom zamašiti usta, ženi pa nos z znanimi — — — Vse jedno tudi ni, kdaj se spi. Nekateri mislijo, da je vse jedno, da se le spi osem ur na dan; toda to ni res. Spati se mora osem ur v jedni noči. Očala naj odloži vsak, kadar ide spat, ker je spanje z očali jako nezdravo za oči. To pa svetujem vsakemu kratkovidnežu, da vzame očala v rakev s seboj kadar umre, sicer ne bode na „sodnijski dan“ ničesar videl in lahko zabredel mej kozle na levo („kakor v državnemu zboru“). I gluhi naj bi si pustili dati „Hörrohr“ v krsto, da slišijo glas trobente. Jako zdravo je iti zgodaj spat. Najbolje je zjutraj ob tretjej uri — to je dovolj zgodaj. Jaz idem slednji dan tako zgodaj spat, pa sem tudi trdnega zdravja. Razven madrona, obtolščenja srčnih plank, in Herzbeutel-wasser-sucht (po slovenski: srčna mošnja vodo išče) nemam nobene bolezni.

Telovadba utrdi telo in je sovražnica boleznim. Znani kralj filozofov Mahnič I. pravi, da je ustvarjen človek bolj za skakajočega komedijanta, kakor sedečega učenjaka. To je druga zlata resnica iz svetih listin kralja Mahniča I., kojega lahko nazivljemo tudi „kralja komedijantov“. Dantejeva „Divina comedia“ ni v nikaki zvezi z njegovimi „božjastnimi komedijami“.

Na zdravje upliva ugodno zdrav zrak. Hufeland pravi, da je radi tega toliko kratkovidnih ljudi, ker so vse življenje mej štirimi stenami. No, temu se lahko pomaga. Vsak naj pusti postaviti še jedno ali dve steni v sobi, potem bode mej šestimi stenami, in ker je šest več kakor štiri, je sigurno tudi zdravješe za oko in pluća.

Posebno nezdrav zrak je v nekaterih uredništvih, kakor: „Slovenca“, „Domoljuba“, „Danice“ i. t. d., in bati se je, da dobe dotični uredniki „Lungentabernakel“. Ker je znano, da kmetijstvo upliva ugodno na zdravje naše, svetujem, naj se gospodje bavijo s kmetijstvom. Fotografije predstavljajoče Mahniča, kako pezdri seštev, vodo seka in oves „špiči“, Kalana slamo rezajočega,

Karlina pasočega brumno drobnico v botaničnem vrtu, Feuša na občinskem pašniku i. t. d., našle bi obilo kupcev.

Razpravljalo se je že mnogo, katera obleka je zdravju prikladnejša, platnena ali volnena, vender niso še zdravniki jednih mislij. Po mojem mnenji je glavna reč, da smo oblečeni; vender moram dati prednost volneni obleki. Kaka razlika je pa mej platneno in volneno obleko? Ne velika. Platnena obleka je od platna, volnena od volne — to je vse.

Škodljiva je volnena obleka onim, ki so

1. stari čez in pod 30 let,

2. nagnjeni potenju,

3. neso nagnjeni potenju.

Toda oni, ki neso

1. stari čez in pod 30 let,

2. presuhi in predebeli,

3. prestari in premladi, smejo nositi z lehkim srcem prof. Jaegrove srajce in obleke.

Kakor sem omenil v teoretičnem delu, je „Capo di bon appetito“ želodec.

Naj mi bode dovoljeno, da dam v praktičnem dodatku nekaj navodov, kako njega „gleštati“, da je on z nami in mi z njim zadovoljni. Ako si ogledamo natančno želodec, vidimo, da ima podobo žaklja. Kakor znano ne stoji prazen žakelj po konci, tako tudi želodec ne, torej moramo ga večkrat nabasati; vender ne tako, da bi počil. Sicer se pravi, da žakelj ni nikdar tako polen, da ne bi šlo zrno vánj, a počen žakelj se lahko zašije, želodec pa ne.

Kadar je želodec prepolen, moramo ga izprazniti in sicer je mogoče to na več načinov — in z raznimi sredstvi, kakor Rakoczyjeva voda, „Paglianov sirup“, Ricinovo olje i. t. d., katera sredstva pouzročijo, da želodec dobi duška proti severu ali proti jugu, pri katerem procesu se opaža mrzli pot, ali pa tudi druge prikazni.

Vse jedno ni, kako se je in kaj se je. Nekateri mislijo:

Ali je seno, al' slama,

Da je le polna jama.

Toda to ni res. Malo človeških želodcev je, ki bi mogli prebavljati seno in slamo; jaz že ne. Sicer pa jem vse: piške, pure, kure, ribe in tudi druge dobre reči. Jesti se mora počasi in po času — ne vsako uro; petkrat na dan zadostuje. Kakor sem povedal v teoretičnem delu, treba je k dobremu prebavljanju zdravih zob. Zdravi zobje podaljšajo življenje za petdeset let. Reveži, koji ne jedo družega kakor podmet, mleko, prežganko, ne potrebujejo zdravih zob; no sploh jih ne potrebujejo, ker nimajo kaj ugrizniti.

Otle zobe pa vsakemu odsvetujem, že radi tega, ker se v gostilnah zrezek kar zgubi po otlinah zobovja — seveda radi mikroskopične velikosti svoje. Zobovje čediti z raznimi praški je nepotrebno; zadostuje košček črnega kruha.

Prebavanje podpira mnogo s meh. Najbolje prebavljajo oni, ki so naročeni na „Brusa“ in ga bero po jedi; najslabeje naročniki „Rimskega katolika“ ker je zeló nevarno, da se želodec ne obrne.

Najboljša pijača pri jedi je voda. Sicer pravijo nekateri, da voda še v črevlji ni dobra, toda to še ni uzrok, da bi ne bila v želodci. No, voda v želodci črevlju ne škoduje in nasprotno voda v črevlji ne želodcu. Vender ne svetujem piti preveč vode, ker se lahko dobi vodenico.

Za vodo zavzema prvo mesto pivo. Pivo je jako jako zdrava pijača in bi svetoval Kraševcem naj bi pili mesto slabe kraške vode, pivo.

V Graškem pivu je navadno glicerin; ker ga pa v Plzenskem in Protivinskem ni, pomaga si lahko vsak s tem, da dene košček glicerina mila v pivo.

Za pivom pride vino, vendar ni tako zdravo kot pivo. Ker so skoro vsi vinogradi prenapolnjeni s trtno ušjo, je naravno, da pride uš tudi v vino. No, in če se pomisli nasledke, preveliko uživanje trtnih ušij, mogoče, da pride trtna uš pri laseh zopet ven.

Ker je trtna uš sploh v vinogradih mej koreninami, tako tudi pride iz želodca kmalu na glavo mej korenine las in se je lahko potem odstrani. Da, na ta način bi lahko vse uši pokončali. Le tega se bojim, da ne bi dobili preveliki vinski bratci „dilirium perenosperae“.

Kadenje je nezdravo. Kaditi se sme jedino Karlinu, Kalanu, Mahniču in drugim svetnikom. Najboljša v ta namen je preperela ajdovica. Da bi bil že sam tabak v smodki, bi še bilo, toda kolikokrat sem dobil lase, da celo nogovico v smodki.

O nuhanji niti ne govorim; dovolj da sem sam strasten nuhač. (Dalje prih.)

Kaj misliš, papanček, ali bi ne mogla vzeti tudi naših deklet seboj v Pariz?

— Kaj še? Ali ne veš, da je naša vlada prepovedala vsako korporativno udeležbo?

Črne in bele ovce.

Nek gospod razgovarjal se je s prijateljem živinorejcem in ga uprašal: Rad bi vedel, ali je res, da črne ovce menj snedó, kakor bele. Jaz tega ne morem verjeti.

Živinorejec: Res je, popolnoma res!

Gospod: O? Kako? Zakaj?

Živinorejec: Zato, ker črnih ovac ni toliko, kakor belih.

Smešen „quid pro quo“.

„Slovenec“ priobčil je dne 4. julija nastopni telegram:

„Kamnik. Janko Kersnik izvoljen 62, Murnik dobil 17 glasov. Izvolitev brez strasti. Navdušenje veliko!“

Ako je že sedaj bilo navdušenje veliko, ko je klerikalni kandidat Murnik propal, kaj bi bilo še le tedaj, ko bi bil Murnik izvoljen?

Ali ostaneš še na svojem mestu, Marička? — „Bog obvari! Z gospo se nikakor ne moreve, zato mora jedna iz hiše.“

Naši dopisi.

V Kranji 4. julija. Kapelan Kalan, ki je zadnji čas po Gorenjskem švigal, kakor kak krošnjar in je bil zdaj na tej, zdaj na drugi železnični postaji, osrečil je danes zopet naše mesto. Danes namreč napočil je osodepolni dan, ko se ima odločiti kapelana Kalana usoda.

S Kalanom prišel je tudi Karlin in oba sta začela, kakor znana „Eisele“ in „Beisele“ svoje delovanje po mestu. Glavni stan bil je „Pri jelenu“, kjer sta pridno za vino in pivo dajala in kjer je dobro paprikovan guljaš imel raziskrili Kalanove volilce. A mož je pod nesrečno zvezdo rojen, ves trud bil je zaman. Videl sem že mnogo žalostnih prizorov, a kaj tacega še ne. Ko je bil izid gotov, pokazala se je tolika žalost in obup na obrazih Kalana in Karlina, neka prepalost odsevala je iz njihovih sicer toli prijaznih obličij, da je človek nehotoma mislil, da jih je prišla kaka kolerina.

Prejšnja živahnost in ponosna zavest: „Mi smo mi!“ umaknila se je skrajni skesanosti. V srce sta se mi smilila, zato sem tudi pazno pobiral stopinjice za njima, ko sta se začela odpravljati na odhod v Ljubljano nazaj. Kolika je bila njihova duševna potolčenost, vidi se najbolj iz tega, da mejpotoma nesta skoro nič govorila in da se nesta upala voziti premo do Ljubljane, marveč sta izstopila že v Št. Vidu iskat si prepotrebne tolažbe in duševnih obkladkov. No nekaj dobrega je vendar pri vsem tem: Za šest let imata sedaj oba lahko mir!

Maribor 1. julija. Dnes bil je pogreb pokojnega Stepischnegga, „najboljšega škofa na Slovenskem“. K pogrebu prišel je tudi Vaš prijatelj, opat Wretschko iz Celja, ki se je zopet odlikoval s svojo breztaktnostjo, a tudi dobil, česar je iskal.

Wretschko urival se je na mesto prelata Št. Pavelskega, da bi dal slovesno „absolutionem“ po zgledu navzočih treh škofov. Nadškof ga upraša: Wer sind Sie?

Wretschko: „Wretschko, Abt von Cilli.“

Nadškof: Taceas! Recedas! (Molči! odlazi!)

In Wretschko moral je tudi res iti.

Istrske brusijade.

Im Zeichen der Petarde — besede te bile so ob ravno kar preteklih dnevih naslov mnogim člankom, največim se z razmerami v Primorskej. In mi Puljci, da bi zaostajali za Trižčani?! Figo! Ako napredujejo oni! napredujemo tudi mi — ako se borijo oni v znamenji petard, no tudi mi imamo svoj „signum“, imajoč v sebi uprav magično moč. „Im Zeichen der Maccheroni“ šli smo 18. preteklega meseca v boj in — sijajno zmagali. To se pravi, ne mi od „Brusa“, ampak oni drugi: šior Zaneto, šior Momolo, il possessore d'una creatura bionda, šior Carhun — cichio. — vrsta teh dušnih veličin je nepregledno dolga — so zmagali. I, koga so premagali?! Volili smo, volili v deželni zbor; gospoda Zaneta dvignili smo na deželnozborski, samimi „maccheroni“ tapecirani stol. Mi Puljci bili smo onega dne „ganz Maccheroni“. Idočemu mimo bodisi katere „oštarije“, dregnili te je v nos aromatičen vzduh blaženih „maccheronov“; vprašujočemu, kam neki beži oni revež — kmet, bil ti je odgovor: na maccherone; s kratka: zdelo se ti je, da ob sinjem nebu bingljajo sami maccheroni, da žgoči solnčni žarki niso nič drugega nego dolgi, dolgi maccheroni. In zmagali smo, to se pravi, oni drugi so zmagali.

Pa tudi vino smo pili in tudi „forint“ smo dobili. In vse to je plačal prijatelj naš, šior Zaneto. Veste, šior Zaneto Wassermann je tudi „Slovan“, ako potreba ravno takó nanese. Kdo bi ga torej ne volil?! Bili so sicer nekateri, ki so, zmajoč z glavo, oporekali, da maccheroni in politična morala se ne strinjata; kaj morala, efekt, efekt, ta je prva! Nek Promontorec je pa stvar sodil zopet s svojega stališča in ta stvar zdela se mu je nekako čudna.

„Vrag ga vedi, kako je to,“ rekel je, „sicer morajo „šarenjaki“ plačati osle po 10, 15 ali 20 forintov — če jih ravno potrebujejo — a danes — bilo je 18. junija — pustili so se naši „magarci“ prodati za jeden bore forint in peščico „maccheronov“. Stvar sem pozneje tudi jaz premišljal in se uveril, da je modrovanje našega Promontorca bilo kolikor toliko osnovano. Vsaka glava svojo pamet!

Čudno je tudi to, da maccheroni ne napravijo povsod istega učinka, kajti v Kopru in Pazinu, na Voloskem in v Lošinji ostali so uprav istega dne čisto brez efekta. Kaj govorimo o družih krajih?! V Pulji samem zgubila je slastna ta jed malo dnij pozneje čudotvorno svojo moč. Bilo je 28. p. m., ko smo zopet volili za mestno skupino Vodnjan-Pulj. In tega dne bili so šior Zaneto in drugi velmožni signori žalostni, do srca žalostni.

Pred Wassermannovo lekarno bila je scenerija jako slikovita, ali vsaj meni se je tako videla. Sedeli so tam prav oblastno in razkoračeno, kakor tudi pristaje velikim gospodom. Mračilo se je že in še vedno in vedno so volilci oddajali glasove svoje za — Contija. Vsako poročilo z volišča potisnilo je temperaturo mej to imenitno družbo nižje in nižje. So pa res imeli smolo isti dan. Jednega starčka so s silo potisnili v fajakarja ter ga tirali na volišče, a mož prišedši pred komisijo, voli — Contija. Nekega mizarja nadlegovali so ves božji dan. Poslednjič se pa razvname: Ako že po vsej sili hočete, da grem volit, pa grem! In šel je in volil — Contija. Jednega pijanega seljaka so tudi privlekli. Na vprašanje, koga hoče voliti, odrezal se je: per i slavi!

Zdaj pa recite sami, gospod urednik, ni li-to prava pravcata smola. Gospod Zaneto je sicer „kavalir“, a da

mu je bil v teh britkih trenotkih duh potrft, se ne smemo čuditi. In kakó škodoželjni, trdosrčni so ljudje dandanašnji! Komaj se je zvedelo, da je kandidat „ávite colturé, dr. Bossi — bos doktor, rekli so nekateri, kar pa ni res, o čemer sem se sam prepričal — že so udrli v gostilne, prepevali in napivali, ne misleč, da šinjore naše krvavi srcé. Ni živa duša ni hotela pokazati niti iskrice sočutja. Kako bogato večerjo so naročili pri Giginu — tudi maccheroni bili so del določenega „menu“ — in lepe rakete je priredil gosp. Carhun-Cichio, ki bi bili takó veselo švigali in pokali po zraku. In vse to veselje pokvarili so nerazsodni naši volilci!

In jaz?! Kaj sem hotel! Wo alles liebt, kann Karl auch nicht hassen — in prepeval sem z drugimi. Toda ne iz škodoželjnosti, Bog vé, da ne!

Nekov dovtipnež je celo zložil, porabivši imeni obeh kandidatov Bossi in Conti, sledeči „bonmot“. Irredentovci so hoteli imeti „boce“ in „bocete“ (steklenice), a postal je iz njih „fiascon“ in potem so prišli: conti. Hudoben je res ta svet!

Kaki da so bili „conti“ in kdo jih je saldiral, o tem Vam hoče pa prihodnjič poročati Vaš

—č.

Sledovi roke carjeve

vidijo se na več stranih.

Žalostno, prav žalostno!

Naš dobri prijatelj poslal nam je danes naslednjo vizitnico:

Andrej Kalan

bivši deželnozborski kandidat.

Priznati nam je, da se nam je pri besedi „bivši“ kar milo storilo. Globoko, prav globoko smo vzdihnili. Kaj bi ne? Saj je njega, našega prijatelja in sotrudnika usoda tako nemilo potipala. Dobil je samo 41 glasov, torej samo deset več, nego let šteje. Svetujemo mu, naj še malo počaka. Kadar bode imel 41 let na hrbtu, gotovo pride v deželni zbor, ako bode voljen, ako ne, pa vsaj na deželnozborsko galerijo.

Komu izmej teh treh zaveznikov

je najhujše in kdo bode najdalje zdržal?

Slavnemu uredništvu lista „Brus“.

Prosim, da v svojem listu objavite v času in na kraju, po zakonu določenem, sledeči stvarni popravek:

„Brus“ piše v svoji zadnji številki: „O veliki noči n. pr. je bilo, ko so ga k umirajočemu človeku poklicali na Rimsko cesto št. 5. Žurnalista kapelan Kalan odlašal je par ur, smrt pa ne; ubogi zemljan moral je brez svetstev za umirajoče, sine lux sine crux v večnost.“

Temu nasproti stvarno popravim:

1. Ni res, da bi bil podpisani odlašal par ur, ampak tudi par minut ne; rečeno je bilo cerkveniku, naj pridem po prvem opraviilu, in takoj nemudoma po prvi sv. maši sem bil že na potu.

2. Ni res, da je moral ubogi zemljan brez svetstev za umirajoče v večnost, ker je bil, kakor spričuje pokojnikova žena, teden dni poprej z vsemi sv. zakramenti za umirajoče previden. *)

Ljubljana dne 19. junija 1889.

And. Kalan.

*) Kapelan Kalan pripada, kakor se iz predstojecih vrstic vidi, oni mnogobrojni vrsti skrajno naivnih ljudi, ki mislijo da so si s slabo skrpanim popravkom olajšali slabo vest. „Si fecisti, nega!“ tega načela drži se tudi kapelan Kalan, drži se ga z isto predrznostjo, kakor svoje kandidate na Gorenjskem. Za tako postopanje je izraz „predrznost“ veliko prerabel, a pravega izraza za to uprav Kalansko smelost nismo našli v nobenem slovarji. Najboljši izraz bi morda bil „Kalanomanija“. Kapelan Kalan se je v „Slovenci“ širokoustil, da nas bode tožil, ako svoje notice ne prekličemo. Konstatujemo: da nismo ničesar preklicali in tudi ne bomo, konstatujemo pa tudi, da nas kapelan Kalan ni tožil. Iz tega naši p. n. čitatelji lahko sklepajo, da je kapelan Kalan blizu na isti stopinji, kakor „vodja“ Povše, katerega so svoje dni v Gorici sploh le vodja „Plausché“ imenovali.

Uredništvo „Brusovo“.

„Tega pa ne vem“.

V nekejši šoli brali so iz berila, koliko časa rabi krogla, da pride od solca do naše zemlje.

Drugi dan ponavlja g. učitelj berilo ter vpraša nekega dečka.

Ponovi ti Jože, koliko časa rabi krogla od solca do nas.

Deček pa, ki ni bil pri razlaganju pazljiv, odgovori: „Tega pa res ne vem, ker je predaleč“.

Takrat — kadar.

Kdaj bo stal „Narodni Dom“?

— Kadar izide novi Wolfov slovar.

Kdaj izide Wolfov slovar?

— Kadar izide Preširen.

Kdaj izide Preširen?

— Kadar izide Levstik pri Bambergu.

Kdaj izide Levstik?

— Kadar izide „Cuore“

Kdaj izda Matica Slov. „Cuore“.

— Kadar izda poleg laške slovnice tudi rusko.

Kdaj izda rusko slovnico?

— Kadar bo Slovenija zedinjena.

Kdaj bo Slovenija zedinjena?

— Kadar bodo slovenski poslanci solidarno zahtevali národno avtonomijo.

Kdaj bodo zahtevali narodno avtonomijo?

— Kadar bomo imeli srednje šole slovenske.

Kdaj dobimo srednje šole slovenske?

— Ne vem.

Radovednež.

Stane krajcarjev.

Pri nekem narodnem blagoslavljanji pride narodnjak Jernej k cerkvenemu starejšinu in mu reče: „Prosim posodi mi par voščenic iz cerkve“.

Starejšina Jakob mu odgovori: „Da, da, cerkvene sveče stanejo krajcarjev.“ Na to mu narodnjak odgovori:

„Tudi stoli stanejo krajcarjev, ki smo ti jih preteklo jesen plačali za cerkev, pa niso še v cerkvi.“

Oče: Torej Pepček, pék nečeš biti?

Sinček: To bi bilo kaj! Da bi potlej k meni hodili po žemlje na upanje?

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Skoro bi bil danes prav resno zahudičil, a premislil sem si. Prvič zato, ker bi to ne bilo lepo, morda celo greh, drugič pa zato, ker bi nobena kletvica ne pomagala.

„Habemus papam!“ „Vodja“ Povše je izvoljen in volilni možje, ki so zanj glasovali, podpisali so si sami spričevalo politične in še druge ubožnosti. Okolica ljubljanska z Vrhniko vred ne more biti ponosna na včerajšnji dan. No pa kaj hočemo? Volilci so vredni poslanca, katerega si izberó.

Rečena volitev pa je posebno zanimiva v tem, da v gotovih krogih neso baš veseli ž njo. Žrtvovali bi Žitnika in Povšeta, samo da bi bil Kalan izvoljen. Kalan bil je „skakajoča točka“. Kapelan Kalan bil je pravi „Sturmbock“, a sedaj so njemu tudi rogovi odbiti. Bog že ve, zakaj se je tako zgodilo, kdo drugi pa tudi.

Z njegovim porazom zadela je vso Slovenijo velika nezgoda, kajti sedaj položil bode — tako je pred volitvijo zatrjeval — svoje fenomenalno peró na stran in nič več ne bomo čitali njegovih šaljivih in humorističnih proizvodov v „Domoljubu“. Seveda, ako bode ostal pri besedi, kar pa ni posebno verjetno, saj smo se baš te dni preverili, da se klerikalni volilci večinoma ravna po pregovoru: „Obljubiti in dati je preveč“.

Čudno in simptomatično pri vsem tem pa je to, da je za dosedanja poslanca morala „mladoslovenska“ stranka v ogenj. Klerikalna stranka pokazala je čudna nasprotstva. Proti kanoniku bojeval je z vso silo — kapelan, nekaj časa tudi župnik Golobič, ki je pa imel dovolj takta in zmernosti, da se je o pravem času odpovedal. Da je Kalan kandidoval do zadnjega hipa, to je poseben pogum, ki pa ni vzrastel na njegovem zelniku. Imel je pač odločno zaslombo v onem gospodu, ki je sicer moškega spola, a ima žensko ime.

Jaz ne zavidam kapelanu Kalanu lovorik, ki si jih je nabral za svoje kratke kandidatske dóbe, kakor tudi župniku Podboju ne. Česar je iskal, to je našel. Žal mi je samo to, da zdaj ne bo nikogar, ki bi po Notranjskem uničeval „strupeni liberalizem“, na drugi strani pa čestitam brumnim ovčicam in koštrunom, da je tako prišlo.

Gospoda Podboj in Kalan, ki nemata niti toliko prostega časa, da bi bila sklicala kak shod volilcev in razvila svoj program, bodeta sedaj „cum otio et dignitate“ lahko naklanjala vso svojo pozornost dušni paši in v nebesih bode večje veselje nad jednim propalim

Podbojem, nego nad 99 Kalani in Podboji, izvoljenimi v deželni zbor. To je pri takem porazu tudi nekoliko tolažbe.

Gledé vodje Povšeta mi je pa skoro ljubo, da je izvoljen. Volilci ga bodo nekoliko bližje spoznali, kakor smo mi spoznali vse one čudake, ki so zanj glasovali. Vrh tega je pa sreča, da je izvoljen. Ako ste ga pazno gledali, prepričali ste se, da je možakar zadnji čas močno upadel. Kandidatura ga je silno vzela. Bil je medlega lica, kakor da bi mu že bili odpovedali goriško penzijo. Obljubavati je moral, poljubavati je moral volilce in uganjati vsakovrsten sport. Trdil je celo, da vse to ni res, kar se je o njem pisalo. No take trditve so pri njem tako po ceni, kakor o svojem času črvice črešnje. Ako je res kaj moža v njem, toži naj dotičnike, imeli bomo vsaj zanimivo pravdo. Še bolje pa stori, ako toži svoje volilce, ker so ga volili.

Sicer pa upam, da bodo baš omenjene volitve imele dobre posledice. Na nasprotni nam strani razkrili so svoje karte in sedaj slepec vidi ali vsaj otiplje, kaj je „trumpf“. To bode jako dobro uplivalo in pri bodočih volitvah bode stvar dobila drugo lice.

Kadar premišlujem letošnje volitve na Kranjskem in je primerjam z volitvami v Istri, kaže se mi gorostasna razlika mej srečno kranjsko in „tužno“ Istro. Ondu vlada najlepša „Naša Sloga“ in „Edinost“ pri nas pa „Domoljub“ in njegov starejši roditelj zgago delata. Ondu vneta duhovščina dela vkupno z vsemi drugimi rodoljubi, v nas pa duhovščina ruje in ščuje proti dosedanjim zaslužnim in celo konservativnim kandidatom, ne meneč se za centralni volilni odbor in uničujoč svoja lastna priporočila, svoje častne besede.

No pa tolažim se: „Svaka sila do vremena“.

Kdo bode Stepischneggov naslednik?

„Brus“, ki ima znanje v najboljših krogih izvedel je iz zanesljivega vira to-le:

Mariborčani se bodo poganjali za našega prijatelja opata Wretschka iz Celja,

Ko bi Wretschko ne bil imenovan, utegne priti vrsta na nekega Murnigga, opata v Št. Lambertu na Gorenjem Štajerskem, rodом s Kranjskega.

Vladika Zwerger ima nekda tudi svojega kandidata in ta je njegov kanonik Legat, rodом iz Ivnika.

Ker pa poslednji ne zna slovenski, morebiti vendar ne bode. Potem bi morda vrsta prišla na kanonika Kosarja, sedanjega upravitelja škofije.

Za njim imenuje se kanonik Ogradi, poleg kanonika dr. Križaniča.

Na dalje je „Brus“ nekje čul ime stolnega dekana Orožna in tudi dr. Nemec, kanonik na Koroškem se je imenoval.

Razen teh imenuje se tudi dr. Napotnik, ravnatelj Augustineuma na Dunaji in knežskof dr. Misija, katekizmu vzdih v Ljubljani ne ugaja.

Ako izmed vseh teh nobeden ne bode, ima nekda vse upanje dr. Šuc, ako pa tudi poslednji ne bode, bode pa kdo drugi.

In tako je „Brus“ to težavno uprašanje srečno rešil

A-hacelj: Ali vesta, kdo je prvi na naš list „Brus“ mislil?

B-hacelj in C-hacelj: Ne! Kdo?

A-hacelj: Kdo? Mož, ki smo ga baš te dni proslavljali. Vodnik sam!

B-hacelj in C-hacelj: Ni mogoče!

A-hacelj: Zakaj ni mogoče? Le poglejta Vodnikov životopis! Na konci čitata besede: „nashi nastopniki bodo saj imeli kaj nad nami popravlati inu **brusiti**.“

B-hacelj in C-hacelj: Saj res! Kdo bi si bil to mislil. Zato: *Slava Vodniku!*

A-hacelj (čita časopis.) Oho! Čujte, čujte! Tržaški namestnik Depretis umirovljen na svojo prošnjo zaradi bolezni.

B-hacelj: Kaj mu je neki bilo? Saj ni bilo nič slišati.

C-hacelj: Bolezen Depretisova se že dolgo vleče. Prav huda bolezen je.

B-hacelj: Kakšna?

C-hacelj: Nekoliko petard mu je v želodci obležalo.

A-hacelj in B-hacelj: Slava tem petardam!

A-hacelj: Kakšen razloček je mej V. Ogorelcem s Škofljice in kapelanom Kalanom?

B-hacelj: Ogorelec je rodom s Škofljice, kapelan Kalan pa nekda šk kandidat.

A-hacelj: Je že nekaj, a jaz vem še kaj boljšega.

C-hacelj: I se ve! Prav naravno! Prvi kandidat je sedaj poslanec Ogorelec, kapelan Kalan pa **pogorelec**.

Vprašanje in odgovor.

Dobili smo po pošti dopisnico z naslednjim uprašanjem:

„Zakaj ni bilo Povšeta pri Vodnikovi slavnosti??

Koliko je vredna častna beseda Vrhniškega dekana??

Če prav in dobro uganete ti dve zastavici dobite najlepšega purana mej trinajstimi, ki jih redim.

(*Tisti, ki bi se rad „panati“ učil.*)“

Uprašanja so tako kočljiva in teška, da je moramo odložiti do prihodnje številke.

V nekem hotelu.

Gostilničar: Sedaj sta prazni samo dve sobi. Tu jedna stoji goldinar na dan, a druga baš taka, poldrug goldinar.

Gost: Zakaj ta razlika, saj sta obe sobi jednaki?

Gostilničar: Zató ker ima ona soba svojo uro.

Gost: Kje? Jaz ure ne vidim.

Gostilničar: Glejte! Tam preko ulice na zvoniku.

Razni superlativi.

Francozi imajo *najvišjo* zgradbo, Eifflov stolp.

Angleži *največje* mesto, London.

Pokojni Stepischnegg bil je *najboljši* škof na Slovenskem.

Gradec je „die *allerdeutsche* Stadt“.

„Brus“ je *najboljši* šaljivi list.

„Vodja“ Povše ima *najdebelejšo* kožo.

Na ulici.

A. Kaj ti je pri Vodnikovi slavnosti najbolj dopadalo?

B. Da vodje Povšeta ni zraven bilo.

Telegrami „Brusu“.

Postojina. Fekete si je pri volitvi prste opeknel. Podboj je spodbit.

Kranj. Kalan se je nad Kljunom izpodtaknil in zakatalal.

Kamnik. Murnik ves navdušen, da je Kersnik izvoljen.

Trst. Depretis ide in nikdar več ne pride.

Trebnje. Mi smo najpobožnejši volilci. Volili smo svetca, papeža in kapelana.

Kranj. Neka veselencija je rekla na odličnem mestu, da slovenskega naroda ni in da se vsake dve uri čuje drug jezik, katerega veselencija ne umeje. V Kranji se je dne 4. julija res govoril tak jezik, da ga veselencija ne umeje, ali vsaj umeti neče.

Trnovo v Ljubljani. Iz kapelanove sobe razlega se tožna pesem:

Oj zdaj pa nikdar, nikdar več,
Veselje preč, je preč.

Zahvala.

Vsem onim p. n. volilcem,
ki v Kranji

kapelana Kalana

v Postojini pa

župnika Podboja

neso volili, se lepo in cifrasto
zahvaljuje

„Brus.“

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na Mesnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zaogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kri, robcev, gamašen in drugih jednaci predmetov. (3 7—12)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvi v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat** barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 13—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnat-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaja tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 7—12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaja (13 7—12)

dinamita in razstreliva.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odbrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-karske zadruga, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-boljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 7—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{6}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računi se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštne povzetji.